

– Köszönöm, hogy eljött, Mr. Turner.

– Mondja el, kérem, még egyszer, hogy mit is kínálna nekem pontosan! – mondta Turner. Kezét összefonta hasán, tekintetével Olivierét követte.

– Mr. Turner, biztosan van olyan nő a világon, akiért nagy összeget lenne hajlandó fizetni, csak hogy eltöltsön magával egy estét. Álmai nője! – Olivier széles mozdulatokkal illusztrálta a téma magasztosságát, mintha bűvészmutatványra készülne, de mindezt kellő komolysággal.

– Esetleg egy teniszcsillag? Énekesnő? – közelebb hajolt Turnerhez. – Vagy pornósztárnő? Valaki, aki egyébként megközelíthetetlen az ön számára, akármennyi pénze is van.

Olivier mindkét kezét az asztalra tette, és úgy folytatta:

– Mindenki álmodik ilyenekről. Ez a természet rendje. A férfiak vágnak a nőkre, még hozzá a szép nőkre, a híres nőkre. Tudja, miért van ez? Ez evolúciós pszichológia. Olyan belső mozgatórugói vannak, amelyeket évezredek alatt szőtték át a fajfenntartás ösztönei.

Turnert láthatóan nem irritálta a kiselőadás, így Olivier továbbment. Kezével ezúttal csak visszafogott gesztusokat használt.

– Az emberi faj célja a túlélés. A férfi olyan nőt keres, tudat alatt, aki szexuálisan vonzó, hiszen ez segíti elő leginkább a fajfenntartást. Emellett előny, ha sportos, és az attitűdje is étellel teli, lendületes. A nőket pedig azok a férfiak vonzzák, akik jóképűek, atletikusak, és képesek küzdeni, sokat dolgozni valamiért. A híres emberek pont ezeket a tulajdonságokat emelik ki magunkban, így ők vonzóbbak az átlagembereknél. Úgy érezzük, egy színész sokat tett azért, hogy ott legyen, ahol. Egy énekesnő a legszebb ruhában és frizurával sokkal vonzóbb a színpadon, mint a pultoslány a kávézóban. Ennek az egésznek a tetejében még ott van az elérhetetlenség misztikus varázsa. A tiltott gyümölcs csapdája, ha úgy tetszik. Ezért vágyunk a hírességek után, és ez rendjén is van.

Turnerben többféle válasz kavargott, de végül nem szólalt meg.

– Az én főnökeim pedig pont ezt a titkos vágyat elégítik ki azok számára, akik ezt meg tudják fizetni. Cégünk másolással foglalkozik. Embereket másolunk le megrendelésre. Így az ön számára is képesek vagyunk lemásolni bárkit, akit csak szeretne. A másolattal pedig azt csinál, amit csak akar. Szeretheti, kihasználhatja, akár meg is ölheti, igaz, ez utóbbit nem szeretem, de a megrendelő igényei mindent felülírnak.

Turnernek ismét kiült az arcára a hitetlenkedés, akárcsak tegnap reggel. Olivier türelmesen várt, bizonyára nem ez volt az első prezentációja a témában.

– Ön megmondja, kivel szeretne eltölteni egy hetet a Bahamákon vagy a saját szigetén, mi pedig lemásoljuk az illetőt, és elhozzuk önnek.

Turner szeretett volna felállni és távozni, de be kellett ismernie magának, hogy az örültségek, amiket Olivier összehord neki, valójában szórakoztatják, és a szolgáltatás ötletében van valami sajátos vonzerő.

– Tényleg klónoznak? – kérdezte Turner, és magát is meglepte vele. Így, kimondva, a szó nyersen hangzott, mintha egy szövegkönyvből olvasta volna fel, és nem a való világhoz tartozna. Micsoda hülyeség, hiszen ez lehetetlen! De Olivier bólintott.

– Igen – mondta, majd előrehajolt, és az asztalra tette az alkarját, majd ő is összekulcsolta a kezét. – Bár én jobban szeretem a *másolás* szót, igaz, kollégáim is gyakran használják a klón megnevezést. Az eljárás észrevétlen és fájdalommentes. Lényege, hogy a kiválasztott személy DNS-ét ellopjuk, majd létrehozuk az alany másolatát itt, a tokiói laboratóriumunkban, és átadjuk a megrendelőnek.

Turner elképedve ült a fotelben.

– Tudom, most arra gondol – folytatta Olivier –, hogy a klónozással csak petesejtet lehet létrehozni, amit aztán be kell ültetni egy anyaméhbe. – Valójában Turner nem erre gondolt, mert nem tudta, hogyan zajlik a klónozás. Bölcsen hallgatott, de Olivier átlátott rajta. – Nos, ez nálunk nem így van. Mi egy hét alatt képesek vagyunk elkészíteni egy felnőtt ember másolatát. A hasonlóság tökéletes, a kockázat minimális. Az élmény pedig felejthetetlen.

– Annyit tudok, hogy az emberek klónozása illegális, de arról hallottam, hogy kihalt állatokat hoztak vissza az életbe. Bár az ilyen témájú híreket, bevallom, nem követem.

– A kutatások, amik idáig vezettek, sok évtizedre nyúlnak vissza. Egy ideje már sikeresen klónoznak állatokat, növényeket, és valóban létrehoztak kihalt állatokat, mint például a spanyol kőszáli kecskét. 2009-ben a klón hét perc után elpusztult, de úgy tíz évvel ezelőtt újra megcsinálták, és most ott szaladgál egy teljes populáció a Pireneusokban. De ha elmegy a moszkvai állatkertbe, megnézheti Wollyt, a mamutot, amit pár éve hordott ki egy afrikai elefánt. Ép és egészséges, és akkora, mint egy kamion. A klónozás legnehezebb kezdeti akadályait már leküzdötte a tudomány. Ami maradt, azt meg mi csináltuk meg. Illetve a cég tudósai, jómagam a technikai részéhez nem sokat értek. A világ legjobb kutatói, genetikusai dolgoznak nekünk, sokszor nem is tudva erről, de van, aki főállásban. A másolatok ma már tökéletesek, és az előállítási időt is sikerült redukálni az egyik professzor eljárásával. – Olivier elegánsan kuncogott, ahogy egy lakáj tenné főnöke viccén. – Valószínűleg megkapná a Nobel-, a Novitski- és az Allan-díjat is, ha nem lenne az egész projekt titkos.

Olivier ismét hátradőlt székében. Büszkének tűnt, de egyáltalán nem volt fölényeskedő egyetlen pillanatig sem.

Bár Olivier többször használta a cég kifejezést, valójában csak ők hívták így. Létezett az emberierőforrás-közvetítő, egy biztonságtechnikai cég, egy gyógyszergyár, egy orvosi műszerekkel kereskedő vállalat, egy magánklinika és még néhány másik, amik segítették a működést és az eszközök beszerzését. De olyan cég, ami embereket másol, kizárólag szóban létezett.

– Biztosan vannak kérdései, Mr. Turner – mondta Olivier.

Voltak. Szerette volna megkérdezni, hogy mindez hogyan lehetséges, és hogy kik és kiket rendeltek eddig tőlük, de ezekre a kérdésekre ő is el tudta képzelni a válaszokat, azoknál valósabbat meg hiába is várna.

Ha valaki olyan törvénytelen dologgal foglalkozik, mint a drogok vagy a klónozás, akkor bizonyára elfedik a tevékenységüket különféle tucátcégekkel, a pénzt tisztára mossák, szépen adóznak, és leadják a százalékokat a megfelelő embereknek, a megfelelő helyekre, akik jelen esetben, minden bizonnyal a barternek is örülnek. Másképp ez nem működik. Olivier türelmesen figyelte Turnert, ahogy elmélkedik, majd azt mondta:

– Cégünknek nagyon stabil háttere van, és a rendszer jól bejáratott. Teljes diszkrécióra és maximális támogatásra számíthat.

Turner biztos volt benne, hogy Olivier mögött komoly szervezet működik. Már az, hogy ő ennyire lazán irányítja az egész ügymenetet, arra enged következtetni, hogy a legtöbb jogi és törvényi akadályt fel tudják számolni, ha gond adódna. Azt még nem tudta teljesen elképzelni, hogy milyen is lehet egy másolat-híresség, és milyen gond adódhat abból, ha vele van. Mondjuk, odajön valaki autogramot kérni, miközben az igazi a föld másik felén élőben ad interjút? Ez elképzelhető. Az információ soha nem látott sebességgel terjed, és minden kiderül, sokszor gyorsabban, mint ahogy a kolibri szárnya verdes. Ha ezeket ők mind tudják kezelni, az tényleg megnyugtató a megrendelőnek.

Úgy döntött, elhiszi Oliviernek, hogy tényleg képesek minderre. Cáfolni nem tudja, és később ez a része úgyis kiderül. Jelenleg fontosabb kérdései vannak.

– Egy másolat, ha valóban pont olyan, mint az eredeti – kérdezte Turner –, miért akarna jobban eltölteni egy estét velem, mint az eredeti?

Olivier őszintén örült a kérdésnek. Hagyta, hogy ez látszódjon az arcán is. Rendszerint azt kérdezik ilyenkor, hogy ez illegális-e, vagy rögtön azt, hogy x-et és y-t le tudják-e másolni. De Turner okos ember, ahogy a híre ezt előre jelezte róla.

– Minden másolatot kondicionálunk, mielőtt átadjuk a megrendelőnek. Ez azt jelenti, hogy stimuláljuk az agyukat aszerint, hogy az ügyfél mit szeretne. Elérhetjük nála például, hogy önbe szeressen, esetleg fokozhatjuk a szexuális étvágyát, vagy agresszívvé is tehetjük.

Ezeknek a módosítási lehetőségeknek vannak korlátai, és a kondicionálás nagyjából egy hónapig tart ki. Ebben nagy szerepe van a megrendelőnek is. Miket mond el neki, néznek-e filmeket, internetezik-e, olvas-e a másolat. Ezek mind segíthetik vagy gátolhatják a fejlődését, akár egy kisgyermeknél. – Olivier hátradőlt, mintha rettentő elégedett lenne hasonlatával.

– És mi a helyzet az emlékeivel? Ha nem tudja, hogy ki ő, mitől lesz emberi? Úgy értem, ha nincsenek emlékei, akkor olyan... mint egy robot, nem?

– Nos, az emlékek egy érdekes terület, mivel azok az agyban tárolódnak, nem a DNS-ben, viszont különös módon, a mi eljárásunk során, valahogy mégis átjutnak a másolatba. Gyakran megesik, hogy egy másolat például a gyerekkoráról vagy valami nagyobb traumáról álmodik, ami az eredeti emberrel történt meg. Ez számunkra is egy homályos terület, de az eddigi tapasztalatok szerint nem jelentett még problémát. Az emlékek átszökését úgy tudom elképzelni, mintha egy bakelitlemezt másolnánk le. Ha a barázdák ugyanolyanok, akkor ugyanaz a zene fog szólni rajta. – Ismét előrehajolt, és úgy folytatta: – Viszont ezt az azonosulási folyamatot némileg tudjuk befolyásolni, így csak olyan és annyi emléket hagyunk meg neki, ami ahhoz szükséges, hogy két hétig boldog legyen a megrendelővel, minden mást elfojtunk. Tapasztalataink szerint egy hónap után megkezdődik a teljes azonosulás folyamata, vagyis személyiségük az eredeti énjük felé kezd tolni. Mivel azonban nincsenek meg a megfelelő emlékek, a másolatok összezavarodnak, elbizonytalanodnak, és elkezdenek kérdéseket feltenni. Ezért a megrendeléseket maximum két hétre biztosítjuk. Utána a másolatot visszavesszük.

És megsemmisítitek – gondolta Turner. Ez elég kegyetlen eljárás, de logikus. És az erkölcsi vonzatába pedig nem ő fog belekötni, aki megszámlálhatatlan féktelen bulit szervezett penthouse-okban, elnöki lakosztályokban, drogokkal és prostituáltakkal. Gátlástalanul törte össze naív, fiatal lányok szívét, vagy rúgta ki őket, miután karrier reményében lefeküdtek vele, a főnökkel. Igaz, nem mindenre lehet büszke, de megbánni sem bánt meg soha semmit, ahhoz az élet túl rövid. Na de megölni egy klónt, az mégiscsak gyilkosság. Vagy nem?

– Tehát lejár a szavatosságuk? – kérdezte Turner.

– Nem egészen. A megrendelés ideje jár le két hét alatt. A másolatok egészségesek; ha életben hagynánk őket, akkor ugyanúgy leélhetnék az életüket, mint az eredetijük. Egy hónap után teljesen olyan lenne, mint az eredeti ember. Még az édesanyja sem tudná megkülönböztetni őket. Csakhogy nem élhet egy emberből kettő a földön, nem igaz? És hát a másolat célja a megrendelő kiszolgálása, semmi több. Azért adjuk két hétre, mert az még a biztonságos időhatáron belül van. Azalatt a kondicionálásnak köszönhetően a másolat úgy fog viselkedni, ahogy mi szeretnénk.

Olivier tartott egy kis szünetet. Ennyire nem szeretett belemenni a részletekbe, mert elrettentheti a megrendelőket. Valami különös oknál fogva felelősséget kezdenek érezni. Ezt ő sosem értette, hogy miért. Itt ülnek az irodájában, és megsajnálják egy, még el sem készült embermásolatot, akit amúgy kihasználni készülnek. Sehogy sem fért a fejébe ennek a logikája, de bízott benne, hogy Turner nem lesz ilyen érzélgős.

Olivier derűsebb hangnemben folytatta:

– Ezekkel a technikai részletekkel önnek nem kell foglalkoznia. Csak választania kell valakit, és élvezni a felhőtlen két hetet valami egzotikus rejtekhelyen, távol a világtól. Csak ön és álmai nője. Együtt. – Olivier pozitív kisugárzása már rég magával ragadta Turnert, de nem ismerte be magának. Úgy beszélt vele, mint egy régi bajtárs, aki tud titkot tartani, akire számíthat. – Nem fogok hazudni, Mr. Turner. Én nem a jó tündér vagyok. Amit csinálunk, az nem törvényes, ahogy a kokain sem az, és sok országban a prostitúció sem. Mégis élvezik az emberek mindkettőt. És ami jó, azt miért ne élveznénk, nem igaz?

– Tehát, ha jól értem – mondta Turner –, én mondok egy nevet, maguk lemásolják, és elhozzák, ahova mondom. A nő két hétig azt csinálja, amit mondok neki, majd érte jönnek, és elviszik. Mindenki megy a maga dolgára, és elfelejtjük az egészet.

– Röviden, igen – mondta Olivier, és ismét egy széles mosolyt villantott. Egy gyors mozdulattal, barátságosan rábökött Turnerre. – Leszámítva, hogy nem fogja elfelejteni.

Turner nem mosolygott vele, pedig majdnem kiesett a „komoly üzletember” szerepéből. Ezen a ponton már tetszett neki a helyzet. Ha az egészből nem lesz semmi, akkor is jó volt eljátszani a gondolattal. És Olivier roppant kellemes figura. Ízig-vérig üzletkötő, de ugyanakkor végtelenül barátságos. Az a ritka embertípus, akinek csak a közelében lenni is üdítő dolog.

– Azt el kell még mondanom, hogy vannak bizonyos szabályaink, amiket be kell tartanunk. Nem másolunk politikusokat, uralkodókat, egyházi személyeket, illetve ezek hozzátartozóit. Tehát senki olyat, akihez magánemberként nem férhetünk hozzá. Szintén nem rendelhető tizenhét év alatti személy, és nem másolunk elhunytat, akkor sem, ha a DNS-e rendelkezésre áll. A másolatot csak saját célra használhatja, és senki más nem láthatja, és nem találkozhat vele. Ettől különleges kérésre eltérhetünk, de annak is megvannak a maga feltételei. Ez persze nem jelenti azt, hogy be kell zárkózniuk két hétre egy sötét szobába. Javasolni szoktam, hogy olyan helyszínt válasszon maguknak, ahol az adott hírességet kevésbé ismerik, így kisebb kockázattal lehet sétálni, kirándulni, strandolni, ha éppen ahhoz van kedvük.

Turner bólintott. Fejében kezdett kirajzolódni egy kiterjedt, profin működő, polipszerű szervezet, aminek ő most az egyik csápján ül, és épp azon gondolkodik, hogy a kék vagy a piros pirulát vegye-e be.

– Hány ügyfelük van? – kérdezte Turner.

– Két irodánk van a világon. Az egyikben jelenleg egy projekt fut. Nálunk pedig nemrég zárult le egy.

Turner üzletemberként kíváncsi lett volna, hogy hány megrendelésük lehet egy évben, és vajon mennyi profitot termelnek, de inkább nem firtatta. Még ha válaszolna is Olivier, akkor sem biztos, hogy az igazat mondaná. Amúgy is van még egy sor másik kérdése a saját ügyével kapcsolatban.

– A klónok hogyan élik meg ezt az egészet? – kérdezte végül.

– Nincs miért aggódnia – mondta Olivier. – A másolatok mindent úgy élnek meg, ahogyan azt mi szeretnénk, utána visszavisszük őket a laborba, és lekapcsoljuk őket. Valójában nekik ez olyan, mint egy álom, amiből egy hónap után kezdenének eszmélni. Minden másolat kap egy kis chipet a tarkójára, a bőre alá. Ha finoman tapogatja, lehet érezni. Ez közvetlenül a kisagyba van bekötve. Egy pillanat az egész. Nem éreznek fájdalmat, és fel sem fogják. Mivel a másolatok hagyományos értelemben nem születtek meg, a jelenlegi törvények szerint nem tekinthetők embernek, így velük született jogaik sincsenek, beleértve az élethez való jogot, így a lekapcsolásuk nem gyilkosság. A chipet távolról is tudjuk aktiválni, ha a másolat megszökne. Bár ilyen eddig nem történt, gondolom, megérti, hogy erre miért van szükség. – Olivier ismét mosolyogni kezdett. Ideje volt vidámabb hangvételre váltani. – Hadd mutassak valamit! – mondta, és megnyomta a monitora egyik virtuális gombját, mire az irodák felőli oldalon elsötétedett az üveg. Turner észre sem vette, hogy mögötte az addig tiszta, áttetsző üveg tejfehérré vált, így senki sem láthatott be. Egy újabb gombnyomásra kinyílt az oldalsó ajtó, és belépett két teljesen egyforma nő, mindkettő ugyanolyan rubinszín nyári ruhában. Vékonyak voltak, formás vádlijukat csinos magas sarkú emelte ki. Turner végignézett rajtuk, és automatikusan a különbséget kereste.

– Tudom, hogy akár ikrek is lehetnének, ügyes sminkessel – mondta Olivier, és félig felemelte a kezét, mintha pisztolyt fogtak volna rá. Turner elhúzta a száját, és bólintott, egyetértés gyanánt.

Ekkor bejött az irodába még két ugyanolyan nő, és Turner most már nem tudta leplezni megdöbbenését. Az, hogy négyes ikrek pont ugyanúgy nézzenek ki, lehetetlen. Ennyit ő is értett a biológiához. Ezek valóban klónok. Jóságos ég! Felállt, és odament a nőkhöz. Azok

kedvesen mosolyogtak, és láthatóan egyáltalán nem zavarta őket, hogy Turner körbejárja négyüket, és közelről vizsgálja arcvonásaik hasonlóságát, mint egy tudós valami különös, új növényfajt, amit az erdő mélyén talált.

– Ez elképesztő! – mondta.

– Valóban az – mondta Olivier. És egy újabb gombnyomásra további két nő jött be, és beálltak a másik négy mellé. Hat másolat állt egymás mellett, mind a hatan egyformák az utolsó pórusig, és ugyanúgy voltak felöltözve. Turnert letaglózta a látvány, szinte megszédült tőle, de még inkább a lehetőségtől, hogy mindez tényleg létezik. A nők ruháján előbb talál különbséget, mint a testükön, ez nem kérdés. Úgy álltak ott, mint egy videoklip egyentáncosai, zenére várva.

– Jó ég! Tényleg másolatok.

– Mit szól, Mr. Turner? – kérdezte Olivier. Turner visszaült a fotelbe, a „bemutatótermékek” pedig libasorban tipegtek ki az irodából.

– Elképesztő! – mondta megint Turner. Olivier büszkén bólintott. – Van, aki többet is rendel?

– Volt már rá példa – mondta Olivier.

– Mennyi volt a legtöbb másolat, amit egy ember rendelt?

Olivier elmosolyodott, mint akinek egy vicces régi történet jutott eszébe.

– Egyszer egy orosz milliárdos nyolc nőt rendelt, mert az arab háremek világa volt a gyengéje. Akkor a villában élt, mint egy falu, saját törökfürdővel és helikopter-leszállóval. Körbevezetett, amikor elvittem neki a másolatokat. Két hétig el sem hagyta a palotáját. Érdekes, hogy egyébként is dolgoztak neki főállásban prostituáltak, mégis egész más volt számára, amikor hírességekből összeállított egy háremet.

Turnernek mosolyognia kellett a történeten. Olivier úgy tett, mintha nem vette volna észre, közben folytatta:

– A megrendeléseink nagy része nőkből áll, ami érthető, de volt már női ügyfelünk is, aki jóképű, középkorú hollywoodi színészekkel akarta kényeztetni magát. A létszámra vonatkozóan nincsenek megkötéseink, de a kockázat, hogy valaki olyan találkozik egy másolattal, akinek nem kéne, minden másolattal növekszik. És a kockázat itt többről szól, mint egy befektetésnél. Ha hibázunk, az az ügyfélnek sem jó, és nekünk sem.

– Megfigyelnek?

– Ez elkerülhetetlen, de nem tolakszunk senkinek az intim szférájába, hiszen az a célunk, hogy az ügyfeleink maximálisan élvezhessék a szolgáltatást. Azonban tisztos távolból figyelniük kell a másolatokat, hogy biztonságban vannak-e. Ha probléma adódik, mérlegelés nélkül visszük a klónt, és az üzlet semmis. Nem írunk szerződést, hiszen a törvények sem érvényesíthetők. Itt mindkét fél az adott szóhoz tartja magát, de természetesen kap egy részletes leírást a feltételekről, amiket itt helyben majd elolvashat.

Turnernek feltűnt, milyen ügyesen fordította át a mondandóját általánosból személyesbe. Eddig ügyfelekről beszélt, de most már róla van szó, mint megrendelőről. Olivier profi a munkájában, és láthatóan élvezi is. És végül is... miért ne próbálná ki ezt is? És Olivier, mintha ismét olvasna a gondolataiban:

– Mit gondol? Van valaki, akit szívesen látna magánál? Biztosan van olyan hölgy, akihez nem férhet hozzá, bármennyire is gazdag, jóképű vagy befolyásos.

Turneren látszott, hogy gondolkodik. Vagy inkább már válogat?

– Nem kell most válaszolnia – mondta Olivier. – Tudom, hogy ez ma sok információ volt. Nyugodtan menjen vissza a szállodába, és aludjon rá egyet!

Turner bólintott, de még maradt.

– Mennyibe kerül egy másolat? – kérdezte.

– Ez attól függ, hogy kit szeretne lemásoltatni. A legolcsóbb kategória háromszázezer dollár. A határ a csillagos ég – mondta Olivier, és most feszülten figyelte Turnert, akinek egy

szempillája sem rezzent meg az ár hallatán. Olivier, szintén minden külső jel nélkül, örült ennek.

– Mi számít a legolcsóbb kategóriának? – kérdezte Turner.

– Ha saját magát másoltatja le.

– Felteszem, volt már erre is példa.

– Igen, de azért nem ez a jellemző.

Olivier türelmesen várta, míg Turner átgondolta a hallottakat. Általában a második találkozón már rendelni szoktak az ügyfelek, de Turnert kicsit tovább tart behúzni. Nagyon körültekintő és óvatos, de pont ez tette szimpatikussá Olivier számára.

– Miért érzem úgy, hogy nekem egy ilyen klón nem tetszene? – kérdezte Turner.

– Teljesen megértem az érzéseit. Először mindenki óztkodik egy kicsit. Ez azért van, mert az agya nem tudja hova tenni a másolatokat. Ők nem az eredeti emberek, de nem is műanyag bőrrel bevont robotok, és nem is élethű, szilikon szexbabák. És amit az agy nem tud befogadni, azt hátrítja, vagy próbálja valamihez kapcsolni. Jelen esetben a felsoroltak valamelyikéhez, amiket szintén hátrít, mivel nem az ön műfaja. Gondoljon arra, hogy bemutatjuk egy igazi embernek, aki pont úgy néz ki, mint az, akit ön szeretne magának. Teljesen igazi ember. Pont olyan, mint ön. Dobog a szíve, sejtekből áll, a bőre alatt izmok vannak, és így tovább.

– Értem. De valóban nem könnyű ezt felfogni – mondta Turner, közben az állát simogatta, majd bólintott, és felállt.

– Köszönöm a tájékoztatást és az ajánlatot, Mr. Olivier. Át fogom gondolni.

Olivier mosolygott, felállt, és kijött az íróasztal mögül. Kezet fogtak, majd kikísérte Turnert az irodából.

– Rendben, Mr. Turner. Kérem, hívjon majd, hogy mire jutott!